

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Severinové a soudců Mgr. Tomáše Hendrycha a Mgr. Tomáše Mičky ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: **FOKR Czech s.r.o.**, se sídlem Valašské Meziříčí, Havlíčkova 234/1, IČ: 25873580, zast. Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 2, Ostrava, proti povinnému: **VaK Bruntál a.s.**, se sídlem Třída práce 42, Bruntál, IČ 47675861, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Praha, Týn 1049/3, adresa pro doručení – JUDr. Aleš Klech, LL.M., advokát se sídlem Ostrava, Zámecká 20, **pro částku 62.510.878,- Kč**, k odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu v Bruntále ze dne 6.2. 2013, č.j. 62Nc 392/2008-229,

t a k t o :

I. Usnesení okresního soudu se mění následovně:

Návrh oprávněného na nařízení exekuce na majetek povinného podle rozhodčího nálezů rozhodce Mgr. Martina Mojžíška ze dne 10.1. 2008, č.j. RN 09/2007, k uspokojení pohledávky ve výši 62.510.878,- Kč, jakož i k úhradě nákladů exekuce, se zamítá.

Oprávněný je povinen zaplatit povinnému na náhradě nákladů řízení částku 126.941,10 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Vojáčka.

Oprávněný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi Mgr. Františku Gajdošovi náklady exekuce do 3 dnů od právní moci usnesení, jímž bude určena jejich výše.

II. Oprávněný je povinen zaplatit povinnému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 84.627,40 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Vojáčka.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením okresního soudu byla podle rozhodčího nálezu Mgr. Martina Mojžíška ze dne 10.1. 2008, č.j. XXX, k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 62.510.878,- Kč a pro náklady exekuce, nařízena exekuce na majetek povinného a provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor Mgr. František Gajdoš, Exekutorský úřad Vsetín. Provedení exekuce bylo odloženo do právní moci rozhodnutí, kterým bude skončeno řízení vedené u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp.zn. 19C 329/2007. V napadeném rozhodnutí dospěl okresní soud k závěru, že na základě dohody, jejíž obsah byl vložen do zápisu z jednání účastníků ze dne 18.12. 2006, byla dána pravomoc rozhodce k vydání rozhodčího nálezu. Při nařízení exekuce soud zkoumá jen pravomoc rozhodce k vydání rozhodčího nálezu. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7.6. 2011, sp.zn. II. ÚS 526/11, okresní soud dále uvedl, že soud nezkoumá platnost či neplatnost rozhodčí doložky. Toto je věcí zkoumání v rámci řízení o zrušení rozhodčího nálezu soudem. Uzavřel, že předmětný rozhodčí nálezy byl vydán oprávněnou osobou, je vykonatelný a je způsobilým exekučním titulem. S ohledem na odklad vykonatelnosti exekučního titulu odložil i provedení exekuce.

Proti tomuto usnesení podal včasné odvolání povinný s tím, že exekuční soud odůvodňuje pravomoc rozhodce zápisem z jednání ze dne 20.12. 2006. Trvá na tom, že případná rozhodčí doložka obsažená v tomto zápise by byla neplatná, ale především zápis neobsahuje rozhodčí smlouvu nebo rozhodčí doložku. Zápis není možné považovat za existentní právní úkon zakládající vznik rozhodčí smlouvy, ale měl pouze rekapitulovat průběh ústního jednání. Absence vůle účastníků uzavřít rozhodčí smlouvu tak způsobuje absenci samotné rozhodčí smlouvy zakládající pravomoc rozhodce vydat rozhodčí nálezy. Ohledně neexistence rozhodčí smlouvy odkázal na závěry uvedené v odůvodněních usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.11. 2010, č.j. 66Co 797/2010-112 a ze dne 23.12. 2008, č.j. 10Co 512/2008-424. Dále poukázal na skutečnost, že ohledně předmětného rozhodčího nálezu a souvisejících jednání rozhodce je vedeno trestní řízení před Krajským soudem v Ostravě pod sp.zn. 54T 3/2010, v němž byl rozhodce zatím nepravomocně shledán vinným z pokusu zločinu podvodu. Exekuční soud tak dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním ohledně existence rozhodčí smlouvy. Rovněž nezohlednil

vyjádření povinného ze dne 19.3. 2012 a zatížil rozhodnutí vadou, jež zakládá samostatný odvolací důvod. V doplnění svého odvolání povinný dále uvedl, že otázkou vad rozhodčí smlouvy a nedostatku pravomoci rozhodce se zabýval Ústavní soud také v jiných rozhodnutích, než na která odkazuje okresní soud v odůvodnění napadeného usnesení. V této souvislosti citoval z odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 2735/11, sp.zn. II. ÚS 2164/10, sp.zn. III. ÚS 1624/12 a sp.zn. IV. ÚS 3779/11 ze dne 10.1. 2013. Na neplatnost (neexistenci) rozhodčí smlouvy povinný poukazoval již ve svém vyjádření ze dne 19.3. 2012. Nezabýval-li se exekuční soud otázkou pravomoci rozhodce také z hlediska ujednání o určení konkrétního rozhodce, porušil právo povinného na spravedlivý proces a zatížil řízení vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. V podání došlém okresnímu soudu dne 9.9. 2013 povinný rozšířil svou odvolací argumentaci s tím, že v mezidobí byla zveřejněna další rozhodnutí vyšších soudů, která svědčí na podporu jeho tvrzení. Důvodem, pro který údajný rozhodčí nález nemůže být exekučním titulem je skutečnost, že rozhodce byl zvolen jednostranně oprávněným a nikoli dohodou stran nebo zákonem dovoleným způsobem. S odkazem na nálezy Ústavního soudu uvedl, že pokud nebylo rozhodováno rozhodcem, jehož výběr se uskutečnil podle transparentních pravidel, nemůže být akceptovatelný ani výsledek tohoto rozhodování. Mgr. Mojžíšek tak neměl pravomoc rozhodovat spory mezi oprávněným a povinným a ani vydat rozhodčí nález, který by byl způsobilým exekučním titulem. Dále odkázal na skutkově téměř totožné řízení o výkonu rozhodnutí oprávněného, vedeného u Okresního soudu ve Svitavách, proti společnosti Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a.s., kdy bylo rozhodováno o výkonu rozhodnutí dle rozhodčího nálezu vydaného tímž rozhodcem na základě zápisu z jednání, jehož obsah je zcela totožný se zápisem z jednání s povinným v této věci. Navrhl, aby krajský soud napadené usnesení změnil tak, že návrh na nařízení exekuce se zamítá.

Oprávněný ve svém vyjádření k odvolání povinného uvedl, že považuje napadené usnesení za věcně správné a odvolání shledává nedůvodným. Samotný text zápisu si nelze vyložit jinak, než jako dohodu stran o tom, že jejich spor nebude řešit soud, nýbrž rozhodce, kterého určí žalující strana. Pokud odvolatel poukazuje na současnou praxi Ústavního soudu ohledně netransparentnosti volby rozhodce, pak se vždy jednalo o rozhodčí doložky ve spotřebitelských smlouvách, což však není projednáváný případ. Navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení jako věcně správné potvrdil.

V doplnění svého odvolání povinný poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.1. 2014, č.j. 30 Cdo 3720/2013-511, který v téže věci, ale v jiném soudním řízení, rozhodl ve prospěch povinného proti oprávněnému v tom smyslu, že zápis z jednání nelze považovat za rozhodčí smlouvu. Ze závěrů soudů v trestním řízení je zřejmé, že údajný rozhodčí nález je výsledkem trestné činnosti údajného rozhodce Mgr. Mojžíška a nemůže tak být platným exekučním titulem.

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení okresního soudu, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a aniž bylo nutno nařizovat odvolací jednání (§ 254 odst. 8 o.s.ř. a § 52 odst. 1 exekučního řádu), dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno změnit. Vzhledem k tomu, že k zahájení řízení došlo před 1.1. 2013 a řízení je nutno dokončit podle dosavadních právních předpisů, bylo odvolání projednáno a rozhodnuto o něm podle občanského soudního řádu a exekučního řádu

ve znění účinném do 31.12. 2012 (srov. čl. II, bod 1. a čl. IV, bod 1. přechodných ustanovení zákona č. 396/2012 Sb.).

V projednávané věci se oprávněný domáhal nařízení exekuce na majetek povinného, přičemž jako exekuční titul byl označen rozhodčí nález rozhodce Mgr. Martina Mojžíška, advokáta, Na Závodí 40, Sviadnov ze dne 10.1.2008, č.j. XXX (dále jen „rozhodčí nález“). Na tomto rozhodčím nálezu byla dne 30.1.2008 vyznačena doložka právní moci a vykonatelnosti, podle níž měl nabyt právní moci dne 24.1.2008 a dne 28.1.2008 se měl stát vykonatelným.

Z obsahu spisu vyplývá, že oprávněný dovozuje pravomoc rozhodce z obsahu listiny, která je označena, jako „Zápis z jednání dne 20.12.2006 mezi oprávněným a povinným“, v níž je uvedeno v bodu 3, že „strany budou preferovat řešení vztahu dle bodu 1) smírnou cestou a dohodly se, že v případě sporu tento nepovedou soudní cestou, nýbrž v zájmu snížení nákladů případným rozhodčím řízením, kde případný žalobce určí rozhodce“.

Odvolací soud dospěl k závěru, že návrhu na nařízení exekuce na majetek povinného na základě shora uvedeného rozhodčího nálezu, vyhovět nelze.

Soudní praxe je jednotná v tom, že soud při posuzování návrhu na nařízení exekuce zkoumá především, zda exekuční titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda je vykonatelný po stránce formální a materiální, zda účastníci jsou věcně legitimováni a zda vymáhané právo není prekludováno. Podkladem pro vydání rozhodčího nálezu rozhodcem je rozhodčí smlouva, v níž se strany dohodly, že majetkové spory mezi nimi, k jejichž projednání by jinak byly příslušné soudy, rozhodnou rozhodci nebo stálý rozhodčí soud. Nezpůsobilý je proto takový rozhodčí nález, který byl rozhodcem vydán, aniž by došlo k uzavření rozhodčí smlouvy. Takový návrh na nařízení exekuce je nutno zamítnout, neboť rozhodce neměl pravomoc o sporu mezi účastníky rozhodnout.

Odvolací soud dospěl k závěru, že zápis z jednání ze dne 20.12. 2006 tak, jak byl formulován, je pouze záznamem o jednání mezi stranami, které jednaly o problémech vzniklých v souvislosti s právními vztahy, kdy oprávněný je vlastníkem pozemků, na nichž stojí stavby a zařízení povinného, a o možnostech jejich řešení. Rozhodčí smlouva zásadně předpokládá konkrétní dohodu smluvních stran o tom, že dohodou vymezené majetkové spory budou řešeny prostřednictvím rozhodčího řízení a o pravidlech určení rozhodce. Ze zápisu z jednání ze dne 20.12. 2006 nelze jednoznačně dovodit shodnou vůli obou stran řešit konkrétně určené majetkové spory v rozhodčím řízení. Termín „případným rozhodčím řízením“ je pak možno vykládat tak, že strany v budoucnu rozhodčí smlouvu teprve uzavrou. Řádně sjednaná písemná rozhodčí smlouva v řízení doložena nebyla. Rozhodčí smlouva musí dále stanovit, kterých sporů se týká, může se týkat například již vzniklého právního sporu nebo sporů, které by v budoucnu vznikly z určitého právního vztahu nebo z vymezeného okruhu právních vztahů. Zápis z jednání ze dne 20.12. 2006 však nevymezuje jednoznačně, jaký okruh majetkových sporů by měl rozhodce projednat, zda rozhodce by měl řešit pouze otázky v souvislosti s možnou kupní smlouvou, nebo pravomoc rozhodce měla být založena ve sporech o výši nájemného, případně o jiných sporných skutečnostech v souvislosti s vlastnictvím pozemků a staveb na nich stojících.

V projednávané věci, na základě obsahu listiny ze dne 20.12.2006, odvolací soud uzavírá, že mezi účastníky tohoto řízení nebyla uzavřena platná rozhodčí smlouva a tedy nebyla dána ani pravomoc shora označeného rozhodce ve věci rozhodnout. O věci tak rozhodovala osoba, která k vydání rozhodčího nálezu neměla pravomoc. Ke shodnému závěru dospěl rovněž Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení ze dne 29.1. 2014, sp.zn. 30 Cdo 3720/2013.

Z výše uvedeného důvodu bylo usnesení okresního soudu dle ust. § 220 o.s.ř. změněno tak, že návrh na nařízení exekuce byl zamítnut.

Odvolací soud dále ve smyslu ust. § 224 odst. 2 o.s.ř. rozhodl i o nákladech řízení u soudu prvního stupně. Protože byl návrh na nařízení exekuce zamítnut, byl v této fázi řízení procesně úspěšný povinný a přísluší mu tak právo na náhradu těchto nákladů. Vzhledem k tomu, že nálezem Ústavního soudu ze dne 17.4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, byla vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení, zrušena dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (7.5. 2013), bylo nutno o nákladech řízení rozhodnout dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Povinnému tak přísluší náhrada nákladů řízení za právní zastoupení dle vyhl. č. 177/1996 Sb., konkrétně dle § 7 bod 7., § 11 odst. 2 písm. e) ve výši 104.010,- Kč, a to jen za účelné úkony, za které soud považuje tři poloviční úkony právní služby z puncta 62 510.878,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepsání dovolání a sepsí vyjádření na č.l. 167), dále právnímu zástupci přísluší náhrada výdajů dle § 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/96 Sb. ve výši 900,- Kč za tři úkony právní služby po 300,- Kč a dále 21% DPH z odměny a náhrad, tj. 22.031,10. Celkem tak povinnému přísluší náhrada nákladů tohoto řízení ve výši 126.941,10 Kč, které je oprávněný povinen zaplatit povinnému k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Vojáčka (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Zamítnutím návrhu na nařízení exekuce na majetek povinného zaniká pověření soudního exekutora k provedení exekuce a soudním exekutorem tak nemůže být o nákladech exekuce rozhodováno podle § 87 odst. 1 exekučního řádu exekučním příkazem, nýbrž je na místě rozhodnutí soudem.

Povinnost k zaplacení náhrady nákladů soudního exekutora byla uložena oprávněnému, když tento se svým návrhem vůči povinnému neměl úspěch, a to do 3 dnů od právní moci usnesení, jímž bude určena výše těchto nákladů (§ 155 odst. 1 o.s.ř.). Usnesení o výši nákladů exekuce pak bude vydáno krajským soudem poté, kdy soudní exekutor výši těchto nákladů vyčíslí.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn skutečností, že povinnému, který byl s podaným odvoláním úspěšný (§ 224 odst. 1 o.s.ř., § 142 odst. 1 o.s.ř.) a je zastoupen advokátem, přísluší právo na náhradu těchto nákladů ve výši 69.940,- Kč. Tato částka představuje odměnu advokáta za právní zastoupení dle vyhl. č. 177/1996 Sb., konkrétně dle § 7 bod 7., § 11 odst. 2 písm. e) ve výši 69.340,-

Kč za dva poloviční úkony právní služby z puncta 62.510.878,- Kč (sepis odvolání a doplnění odvolání, přičemž další úkony nepovažuje odvolací soud za účelné), dále právnímu zástupci přísluší náhrada výdajů dle § 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/96 Sb. ve výši 600,- Kč za dva úkony právní služby po 300,- Kč a 21% DPH z odměny a náhrad, tj. 14.687,40 Kč. Celkem tak povinnému přísluší náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 84.627,40 Kč, které je oprávněný povinen zaplatit povinnému k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Vojáčka (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím okresního soudu, který rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

V Ostravě
dne 28.3. 2014

Za správnost vyhotovení:
Marie Kusynová

JUDr. Jana Severinová, v.r.
předsedkyně senátu